

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 18 maja 2022 r.

Pozycja 30

POSTANOWIENIE z dnia 30 marca 2022 r. Sygn. akt SK 4/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący
Justyn Piskorski
Bartłomiej Sochański
Bogdan Święczkowski – sprawozdawca
Michał Warciński,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 marca 2022 r., skargi konstytucyjnej M.Ż. o zbadanie zgodności:

art. 422 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, ze zm.) w zakresie, w jakim pozbawia legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa o uchylenie (art. 422 § 1 ustawy – Kodeks spółek handlowych) lub stwierdzenie nieważności (art. 425 § 1 ustawy – Kodeks spółek handlowych) uchwały walnego zgromadzenia akcjonariusza, który głosował przeciwko uchwale, ale który zażądał zaprotokołowania sprzeciwu do niej przed jej powzięciem zamiast po jej powzięciu, z art. 2 oraz art. 32 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej 9 lutego 2017 r. M.Ż. (dalej: skarżący) zarzucił, że art. 422 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 1526, ze zm.; dalej: k.s.h.) w zakresie, w jakim pozbawia legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa o uchylenie (art. 422 § 1 k.s.h.) lub stwierdzenie nieważności (art. 425 § 1 k.s.h.) uchwały walnego zgromadzenia akcjonariusza, który głosował przeciwko uchwale, ale który zażądał zaprotokołowania sprzeciwu do niej przed jej powzięciem zamiast po jej powzięciu, jest niezgodny z art. 2 oraz art. 32 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji.

1.1. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym i prawnym.

Skarżący wniósł 11 grudnia 2013 r. pozew o ustalenie nieistnienia, ewentualnie – stwierdzenie nieważności, uchwał nr 3 i 4 podjętych na nadzwyczajnym walnym zgromadzeniu akcjonariuszy [...] S.A.

Wyrokiem z 4 lutego 2015 r., Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo skarżącego, stwierdzając nieważność zaskarżonych przez niego uchwał. Od wyroku tego pozwana spółka wniosła apelację.

W wyniku jej rozpoznania Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z 28 września 2016 r., zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo. W orzeczeniu sąd odwoławczy – przyjmując za podstawę swego rozstrzygnięcia art. 422 § 2 pkt 2 w związku z art. 425 § 1 k.s.h. – uznał, że skarżącemu nie przysługuje legitymacja czynna do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności zaskarżonych uchwał, gdyż, mimo głosowania przeciwko tym uchwałom, żądanie zaprotokołowania sprzeciwu wobec nich zostało przedstawione (co odnotowano w protokole walnego zgromadzenia) „tuż przed” głosowaniem nad zaskarżonymi uchwałami, zamiast, jak tego wymaga art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h., „po ich powzięciu”. Wyrok jest prawomocny. Skarżący skierował skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, który postanowieniem z 28 lipca 2017 r. o sygn. akt [...] odmówił przyjęcia jej do rozpoznania.

1.2. Skarżący, reprezentowany przez pełnomocnika, wskazał, że kwestionowany art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. ma ograniczać jego konstytucyjne prawo do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji) w związku z zasadą równości (art. 32 Konstytucji) poprzez wprowadzenie warunku, którego spełnienie uprawnia go do zaskarżenia uchwał walnego zgromadzenia akcjonariuszy do sądu. Warunkiem tym jest zażądanie przez skarżącego zaprotokołowania sprzeciwu po podjęciu uchwały, mimo iż – w ocenie skarżącego – wystarczające jest zgłoszenie tego żądania w dowolnym momencie w czasie od otwarcia do zamknięcia zgromadzenia.

Sformułowanie i uzasadnienie zarzutów wobec art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. poprzedzono w skardze konstytucyjnej analizą kwestionowanego przepisu. Zdaniem Skarżącego, przepis ten ustanawia regułę, zgodnie z którą prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia przysługuje akcjonariuszowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu.

Wedle skarżącego, art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. narusza art. 2 Konstytucji, bowiem redakcja zaskarżonego przepisu jest – w świetle *ratio legis* tego unormowania – niepoprawna. Skoro takie brzmienie art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. „miało na celu ostrzeżenie spółki i pozostałych akcjonariuszy przed możliwością zaskarżenia uchwały to cel ten został osiągnięty przez samo wprowadzenie warunku zgłoszenia żądania zaprotokołowania sprzeciwu. Dodanie do tego przepisu słówka «po» nie było potrzebne do osiągnięcia w/w celu”. Zdaniem skarżącego, powoduje to wypaczenie pierwotnej idei wprowadzenia tej normy prawnej, naruszając przez to zasady prawidłowej legislacji, stanowiące jedną ze składowych zasady państwa prawnego. Redakcja art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. nie odzwierciedla bowiem celu wprowadzonej nim regulacji i nie służy realizacji zamierzonego celu.

Poza tym, art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. ma też wprowadzać rozróżnienie sytuacji prawnej akcjonariuszy, których sytuacja faktyczna jest taka sama. Uznając, że akcjonariusz traci uprawnienie do zaskarżenia uchwał tylko dlatego, że wyraził sprzeciw tuż przed ich powzięciem, zamiast po ich powzięciu, ustawodawca oparł się na czynniku niemającym relewantnego znaczenia. Nie wydaje się słuszne, aby akcjonariusz zachowywał prawo do zaskarżenia wadliwej uchwały w zależności od tego, czy wyraził swoją dla niej dezaprobatę przed, czy po jej powzięciu. Wprowadzenie do kwestionowanego unormowania warunku, by nastąpiło to po powzięciu uchwały, jest nieracjonalne i niezasadne.

2. Postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z 26 marca 2018 r., sygn. akt Ts 25/17, skardze nadano dalszy bieg a zarządzeniem prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 11 kwietnia 2018 r. została ona zarejestrowana pod sygn. akt SK 4/18.

3. Prokurator Generalny w piśmie z 20 września 2018 r. przedstawił stanowisko, że art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. w zakresie, w jakim pozbawia legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia akcjonariusza, który głosował przeciwko uchwale i zażądał zaprotokołowania sprzeciwu do niej przed jej powzięciem zamiast po jej powzięciu, jest zgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji. W pozostałym natomiast zakresie postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

3.1. Prokurator Generalny podkreślił, że w skardze konstytucyjnej brak jest wskazania naruszenia konkretnych konstytucyjnych wolności lub praw przyjmujących normatywną postać praw podmiotowych, tzn. praw, których adresatem jest obywatel (bądź inny podmiot prawa), które kształtują jego sytuację prawną i dają mu możliwość wyboru zachowania się, tzn. spełnienia lub niespełnienia normy. Uzasadnia to zatem umorzenie postępowania w zakresie art. 2 Konstytucji jako wzorca kontroli – ze względu na niedopuszczalność orzekania.

3.2. Prokurator Generalny zwrócił także uwagę na wskazany przez skarżącego wzorzec kontroli z art. 32 Konstytucji. Artykuł ten wyraża zasadę równości wobec prawa (ust. 1) oraz zakaz dyskryminacji (ust. 2), jednak ani w *petitum*, ani w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skarżący nie dokonał rozróżnienia zakresu normowania obu jednostek redakcyjnych tego przepisu konstytucyjnego, mimo że – jak podkreśla w swym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny – zakaz dyskryminacji, wynikający z art. 32 ust. 2 Konstytucji, nie jest tożsamy z zakazem różnicowania sytuacji podmiotów prawa, wynikającym z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a twierdzenie, że prawodawca naruszył zakaz dyskryminacji, wymaga przedstawienia innych argumentów niż twierdzenie, że naruszono nakaz równego traktowania podmiotów podobnych.

Zdaniem Prokuratora Generalnego, wobec braku uzasadnienia zarzutu naruszenia przez art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. art. 32 ust. 2 Konstytucji, postępowanie w zakresie tego wzorca kontroli również podlega umorzeniu ze względu na niedopuszczalność orzekania.

Prokurator Generalny wskazał zatem, że skarga dotycząca art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h., może być poddana badaniu tylko co do zgodności z art. 32 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Według Prokuratora Generalnego, sposób rozumienia art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. w doktrynie prawa handlowego, orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości. Muszą być spełnione łącznie dwie przesłanki zaskarżenia uchwały przez akcjonariusza, który wziął udział w walnym zgromadzeniu: głosowanie przeciwko uchwale, która została zaskarżona, oraz zgłoszenie sprzeciwu do niej i żądanie jego zaprotokołowania.

Zdaniem Prokuratora Generalnego, zasadniczym problemem konstytucyjnym w niniejszej sprawie jest ocena kwestionowanej regulacji z punktu widzenia zasady równości. Konstytucyjna zasada równości wobec prawa nakazuje identyczne traktowanie wszystkich adresatów określonej normy prawnej, znajdujących się w takiej samej lub w podobnej sytuacji prawnie relewantnej. Skoro jednak wszyscy akcjonariusze, którzy uczestniczą w walnym zgromadzeniu i sprzeciwiają się powziętej przez to zgromadzenie uchwale, pozostają w identycznej sytuacji prawnej i ciążą na nich takie same obowiązki, warunkujące zachowanie

uprawnienia do zaskarżenia powziętej przez to zgromadzenie uchwały, to należy uznać, że art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. nie przewiduje jakichkolwiek odstępstw od zasady równości. Utrata prawa do zaskarżenia uchwały, a w konsekwencji wyłączenie drogi sądowej ochrony naruszonych lub zagrożonych praw akcjonariuszy, jest bowiem skutkiem niedopełnienia wymogów formalnych, a nie przyjęcia przez ustawodawcę niedozwolonego kryterium różnicującego.

4. Sejm, w piśmie swego Marszałka z 5 października 2018 r., wniósł o stwierdzenie zgodności zaskarżonego przepisu ze wskazanymi przez skarżącego przepisami Konstytucji.

Sejm – analogicznie jak Prokurator Generalny – przywołał orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Ponadto wskazał, że nieuzasadnione wydają się zarzuty naruszenia przez zakwestionowany art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. postanowień art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji. Treść poddanej kontroli Trybunału normy jest jednoznaczna i – jak wskazano – nie ulegała zmianom od ponad 80 lat. Równie stabilna jest linia orzecznicza wskazująca, że przepisy regulujące legitymację czynną do zaskarżania uchwał podlegają wykładni ścisłej. Jak wskazał Sejm „na tle regulacji k.h. i w odniesieniu do spółki z o.o. Sąd Najwyższy już w wyroku z 8 września 1936 r. (sygn. akt II C 836/36): «Przepis art. 240 § 3 pkt 2 k.h. należy traktować jako rygorystyczny. Jest to bowiem przepis natury formalnej, skutkiem czego obowiązkiem współnika, korzystającego z tego przepisu, jest ścisłe stosowanie się do jego postanowień». Wobec odrębności treściowej i funkcjonalnej aktu głosowania oraz żądania zaprotokołowania sprzeciwu, jak również niepodważalnych wymogów jednoznaczności i stanowczości tego ostatniego, nie można również podzielić stanowiska skarżącego o sprzeczności art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. – w zakresie wskazanym na wstępie – z *ratio* regulacji”.

5. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 25 kwietnia 2018 r. poinformował, że nie zgłasza udziału w niniejszym postępowaniu.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna może być wykorzystana jako instrument ochrony konstytucyjnych wolności i praw jednostki, gdy spełnione są przesłanki określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Podlega ona wstępnemu rozpoznaniu, w ramach którego Trybunał bada, czy odpowiada ona warunkom formalnym oraz czy nie jest oczywiście bezzasadna. Zakończenie tego etapu formalnej weryfikacji skargi nie wyłącza jednak dalszej oceny warunków jej wniesienia, dokonywanej na kolejnym etapie postępowania. Postanowienie o przekazaniu skargi konstytucyjnej do rozpoznania nie przesądza więc ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia. Trybunał ma obowiązek ustalania na każdym etapie postępowania, czy merytoryczna ocena zarzutów określonych w badanej skardze konstytucyjnej jest w ogóle dopuszczalna.

Rozpoznając sprawę, Trybunał nie jest więc związany stanowiskiem zajęтым w zarządzeniu lub postanowieniu rozstrzygającym sprawę w ramach wstępnego rozpoznania. Kontrolując istnienie pozytywnych oraz brak ujemnych przesłanek procesowych, Trybunał może także dojść do wniosków odmiennych niż te, które zostały uprzednio wyrażone w postanowieniu wydanym na etapie wstępnego rozpoznania konkretnej skargi konstytucyjnej (zob. postanowienie z 18 grudnia 2019 r., sygn. SK 71/19, OTK ZU A/2020, poz. 2).

Trybunał, biorąc pod uwagę powyższe, postanowił zweryfikować, czy w niniejszej skardze dopuszczalne jest wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia.

2. Przede wszystkim, biorąc pod uwagę art. 67 ust. 1 u.o.t.p.TK, Trybunał związany jest zakresem zaskarżenia sformułowanym w piśmie procesowym inicjującym postępowanie. To na tym podmiocie, ze względu na domniemanie, że badane normy są z założenia zgodne z Konstytucją, spoczywa ciężar dowodu. Dopóki nie powoła on konkretnych i przekonujących argumentów prawnych na rzecz swojej tezy, dopóty Trybunał uznawać będzie kontrolowane przepisy za konstytucyjne. W przeciwnym razie naruszeniu uległaby zasada skargowości postępowania przed Trybunałem, który przekształciłby się w organ orzekający z inicjatywy własnej (por. wyrok z 14 lutego 2012 r., sygn. P 20/10, OTK ZU nr 2/A/2012, poz. 15 i powołane tam orzeczenia).

W skardze konstytucyjnej nie znalazły się żadne argumenty pozwalające Trybunałowi dokonać analizy w zakresie dotyczącym art. 2 Konstytucji – ani w zakresie związkowym (z art. 45 ust. 1 Konstytucji), ani też bezpośrednio. Art. 2 Konstytucji może stanowić wzorzec kontroli, lecz tylko wówczas, gdy zasady z niego płynące zostaną odniesione do postanowień Konstytucji, które prawa i wolności wyrażają – zostaną powiązane z treścią takich konkretnych praw podmiotowych skarżącego, które znajdują swoje „zakotwiczenie” w treści innych unormowań Konstytucji, a w sposób jasny i niebudzący wątpliwości z ich naruszeniem można powiązać również naruszenie praw lub wolności konstytucyjnych (*vide* – postanowienia TK: z 9 lipca 2012 r., sygn. SK 19/10, OTK ZU nr 7/A/2012, poz. 87 i z 5 czerwca 2013 r., sygn. SK 25/12, OTK ZU nr 5/A/2013, poz. 68).

W skardze zasada poprawnej legislacji, wywiedziona z zasady państwa prawnego, została wskazana jako samodzielny wzorzec kontroli.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie jednak podkreślał, że oparcie skargi konstytucyjnej na samoistnym zarzucie naruszenia art. 2 ustawy zasadniczej zobowiązuje skarżącego do precyzyjnego określenia wolności bądź praw wywodzonych z treści tego przepisu, których naruszenie zarzuca. Chodzi przy tym o wskazanie konstytucyjnych wolności lub praw przyjmujących normatywną postać praw podmiotowych, tzn. praw, których adresatem jest obywatel (bądź inny podmiot prawa), które kształtują jego sytuację prawną i dają mu możliwość wyboru zachowania się, tzn. spełnienia lub niespełnienia normy (*vide* – wydane w pełnym składzie Trybunału postanowienie TK z 23 stycznia 2002 r., sygn. Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60).

Podniesiona przez skarżącego argumentacja dotycząca art. 32 w związku z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 Konstytucji opiera się na stwierdzeniu, że: „[w]prowadzając do przepisu art. 422 § 2 pkt 2 ksh nieistotne kryterium rozróżnienia ustawodawca naruszył konstytucyjną zasadę równości wobec prawa. To z kolei prowadzi do całkowitego zamknięcia drogi sądowej ochrony naruszonych praw dla części akcjonariuszy. Wiązanie prawa do sądu wyłącznie z jego formalnym aspektem jest nadużyciem ustawodawczym. Zagwarantowane konstytuują prawa nie mogą być następnie przez ustawodawcę dowolnie ograniczane tj. w sposób nie znajdujący merytorycznego uzasadnienia”.

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarżący ograniczył się do przywołania tych norm konstytucyjnych – bez wskazania, na czym konkretnie, w kontekście zakwestionowanych przepisów („wzajemnej korelacji tych przepisów”), miałyby polegać naruszenie wskazanych wzorców kontroli. W skardze nie wskazano naruszenia konkretnych konstytucyjnych wolności lub praw przyjmujących normatywną postać praw podmiotowych, tzn. praw, których adresatem jest obywatel (bądź inny podmiot prawa), które kształtują jego sytuację prawną i dają mu możliwość wyboru zachowania się, tzn. spełnienia lub niespełnienia normy. Nadto skarżący nie dokonał rozróżnienia zakresu normowania obu jednostek redakcyjnych

art. 32 Konstytucji, mimo że – jak podkreśla w swym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny – zakaz dyskryminacji, wynikający z art. 32 ust. 2 Konstytucji, nie jest tożsamy z zakazem różnicowania sytuacji podmiotów prawa, wynikającym z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a twierdzenie, że prawodawca naruszył zakaz dyskryminacji, wymaga przedstawienia innych argumentów niż twierdzenie, że naruszono nakaz równego traktowania podmiotów podobnych. Trybunał wskazuje nadto, że w sprawie w rzeczywistości chodzi o zaskarżenie określonego sposobu rozumienia (wykładni) wskazanego przez skarżącego przepisu.

Niewskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego – i w jaki sposób – zdaniem skarżącego zostało naruszone, a także nieuzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, skutkuje naruszeniem obowiązku określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK – a to pociąga za sobą stwierdzenie niedopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi.

Jednocześnie podkreślić należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 2 czerwca 2009 r. o sygn. SK 31/08 (OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83) odniósł się do konstytucyjności art. 422 § 2 k.s.h. oceniając pkt 1 tegoż artykułu.

Trybunał jednoznacznie stwierdził w sentencji orzeczenia, że „Art. 422 § 2 pkt 1 w związku z art. 422 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, ze zm.), w zakresie pozbawiającym odwołanego członka zarządu spółki akcyjnej legitymacji do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia o nieudzieleniu mu absolutorium z wykonania przez niego obowiązków, jest zgodny z art. 32, art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 47 Konstytucji”.

Argumenty i tezy zawarte w uzasadnieniu orzeczenia odnoszą się także w całości do pkt 2 kwestionowanego art. 422 § 2 k.s.h. W przywołanym wyroku Trybunał zwrócił uwagę, że „[w] doktrynie (zob. np. powoływana glosa W. Jurcewicza do uchwały SN o sygn. akt III CZP 94/06) wskazuje się, że zaskarżenie uchwały z uzasadnieniem wskazującym na naruszenie interesu odwołanego członka zarządu jest z góry skazane na niepowodzenie. Art. 422 § 1 i art. 425 k.s.h. określają przesłanki wystąpienia z powództwem o uchylenie lub o unieważnienie uchwały. Fakt, że niezależnie od wystąpienia przesłanek uzasadniających zaskarżenie uchwały występuje także element subiektywny, ponieważ członek zarządu zaskarżając uchwałę odwołującą go broni jednocześnie swych własnych interesów, nie powinien mieć żadnego znaczenia dla oceny jego legitymacji procesowej. Ostateczna ocena zawsze należeć będzie do sądu, który kierować się będzie przesłankami określonymi w przepisach k.s.h.”.

Trybunał Konstytucyjny wskazał, że na płaszczyźnie konstytucyjnej zasadnicza kwestia dotyczy tego, czy osoba, której prawa zostały naruszone, dysponuje środkami prawnymi umożliwiającymi jej skorzystanie z prawa do sądu. Innymi słowy – z konstytucyjnego punktu widzenia samo ograniczenie katalogu osób legitymowanych do wytoczenia powództwa w określonym trybie nie jest z założenia niekonstytucyjne, o ile nie prowadzi do zamknięcia drogi sądowej. Na gruncie niniejszej sprawy za trafne należy uznać twierdzenie, że niekiedy specyfika i charakter konkretnej instytucji prawnej sprawiają, iż możliwe, a nawet pożądane jest, by prawo wytoczenia powództwa w określonym trybie było reglamentowane, zarówno w aspekcie temporalnym, jak i podmiotowym.

Na kanwie niniejszej skargi stwierdzić należy, że wszyscy akcjonariusze uczestniczący w walnym zgromadzeniu i sprzeciwiający się przyjętej uchwale znajdują się w identycznej sytuacji prawnej i stąd ciążą na nich takie same obowiązki warunkujące zachowanie uprawnień do zaskarżenia tejże uchwały. Zatem art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. nie wprowadza żadnych odstępstw od zasady równości. Utrata prawa do zaskarżenia uchwały, a w konsekwencji wyłączenie drogi sądowej ochrony naruszonych lub zagrożonych praw akcjonariuszy, bierze się

z niedopełnienia wymogów formalnych, a nie przyjęcia przez ustawodawcę niedozwolonego kryterium różnicującego.

W związku z powyższym Trybunał uznał, że wydanie wyroku w niniejszej sprawie było niedopuszczalne oraz zbędne i postanowił, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK, umorzyć postępowanie.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.